

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено
Громадською радою доброчесності
16 травня 2017 року

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Львова Богдана Юрійовича критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Львова Богдана Юрійовича** (далі – Кандидат), який є суддею Вищого господарського суду України (з квітня 2014 року Головою суду), Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Щодо невідповідності Кандидата критеріям професійної етики

1.1. До Громадської ради доброчесності надійшло звернення депутата Верховної Ради України Осуховського О.І. У Зверненні повідомляється, що прокуратурою м. Києва відкрито та розслідується кримінальне провадження за № 4201500000002792 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 375 КК України - постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови (далі - Кримінальне провадження), "*фігурантом*" якого є Кандидат (додаток 1). Автор Звернення наголошує що, відповідно до ч.7 ст. 84 Закону України «Про судоустрій та статус суддів», у разі порушення кримінального провадження щодо судді Вища кваліфікаційна комісія суддів України має право зупинити проведення кваліфікаційного оцінювання цього судді до набрання законної сили вироком суду або припинення кримінального провадження, та просить Громадську раду доброчесності "*..Врахувати вказані обставини при складанні висновку щодо кандидата на посаду судді Верховного суду України..*".

На інформаційний веб – портал Громадської ради доброчесності надійшла скарга від Особи 1 стосовно грубих порушень чинного законодавства, допущених Кандидатом

(додаток 2). Зокрема, скаржник стверджує, що Кандидат допустив “втручання в автоматизовану систему документообігу суду...” у зв’язку з чим стосовно Кандидата здійснюється кримінальне провадження.

З аналізу депутатського звернення та скарги Громадською радою доброчесності встановлено наступне.

У справі за касаційною скаргою Особа 2 на постанову Київського апеляційного господарського суду, Кандидат, діючи як Голова Вищого господарського суду (далі –ВГСУ) власними Розпорядженнями (додаток 3) сформував колегію суддів ВГСУ (далі – Колегія ВГСУ) для розгляду справи, чим порушив вимоги частини 4 статті 15 Закону України “Про судоустрій та статус суддів”, яким встановлено, що визначення колегії суддів для розгляду конкретної справи здійснюється автоматизованою системою документообігу під час реєстрації відповідних документів, а також в інших випадках визначення складу суду на будь-якій стадії процесу, за принципом випадковості.

Цей факт став підставою, з якої Верховний Суд України (далі – ВСУ) скасував рішення колегії суддів ВГСУ. Зокрема, в мотивувальній частині (1 абзац ст. 5) Постанови ВСУ від 30 березня 2016 року у справі №3-23гс 16/13/16 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/57035413> (додаток 4) зазначено, що “Ураховуючи, що у справі, яка розглядається, в суді касаційної інстанції колегію суддів було сформовано без застосування автоматизованої системи документообігу за принципом вірогідності, судова палата у господарських справах Верховного Суду України дійшла висновку, що постанову Вищого господарського суду України від 12.01.2015 року було прийнято з порушенням вимог щодо розгляду справи судом, встановленим законом”.

Крім того у мотивувальній частині Постанови ВСУ (9 абзац ст.4) міститься висновок, що дії Кандидата призвели до порушення прав людини, встановлених Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Зокрема, судова палата ВСУ зазначає: “Згідно зі ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікованої Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР (далі - Конвенція), кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. Європейський суд з прав людини в рішенні у справі «Сокурєнко і Стригун проти України» (заяви № 29458/04 та № 29465/04) зазначив, що фраза «встановленого законом» поширюється не лише на правову основу самого існування «суду», але й дотримання таким судом певних норм, які регулюють його діяльність. У рішенні у справі «Занд проти Австрії» Комісія висловила думку, що термін «судом, встановленим законом» у п. 1 ст. 6 Конвенції передбачає «усю організаційну структуру судів, включно з (...) питаннями, що належать до юрисдикції певних категорій судів (...)». Фраза «встановлений законом» поширюється не лише на правову основу

самого існування «суду», але й на склад колегії у кожній справі (рішення Європейського суду з прав людини у справі «Олександр Волков проти України» (заява №21722/11).

З Ухвали Печерського районного суду міста Києва у справі 754/43260/16-к від 30.10.2016 (додаток 5) Громадською радою доброчесності було встановлено, що Кримінальне провадження дійсно було порушено 19.12.2015 року Прокуратурою м. Києва, на підставі ухвали Печерського районного суду м. Києва №757/45498/15-к від 09.12.2015 року. Зазначеною ухвалою зобов'язано компетентних посадових осіб прокуратури м. Києва внести відомості до ЄРДР щодо незаконного втручання в роботу автоматизованої системи документообігу ВГСУ при розподілі справи за касаційною скаргою Особа 2 за ознаками кримінального правопорушення передбаченого ч.1. ст. 376-1 КК України, здійснення тиску на суд за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ст. 376 КК України та незаконності прийнятого рішення за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ст. 375 КК України. Проте, досудове розслідування у Кримінальному провадженні здійснювалося лише за фактом постановлення суддями Колегії ВГСУ неправосудного рішення. В серпні 2016 року Кримінальне провадження було закрито у зв'язку з відсутністю у діянні суддів Колегії ВГСУ складу злочину, передбаченого ст. 375 КК України. Обґрунтовуючи рішення про закриття кримінального провадження, слідчий посилався на те, що рішення Колегії ВГСУ не скасовано та набрало законної сили.

Ухвалою Печерського районного суду м. Києва від 30.10.2016 постановою про закриття Кримінального провадження була скасована, у мотивувальній частині Ухвали (абзац.7 ст. 4) судом встановлено, що слідчими при винесенні постанови про закриття кримінального провадження не прийнято до уваги той факт, що постанова ВГСУ скасована постановою ВСУ, “.. у зв'язку із порушенням автоматичного розподілу справи в системі документообігу суду”.

Громадською радою доброчесності також встановлено, що у березні 2017 року Кримінальне провадження було закрито слідчим прокуратури м. Києва. Постанова про закриття Кримінального провадження заявнику не надходила. У відповідному записі в ЄРДР відсутнє викладення фабули злочину, натомість міститься запис “згідно ухвали суду”. У Кримінальному провадженні жодній особі підозра не оголошувалася.

З зазначеної інформації, Громадська рада доброчесності робить висновки про те, що:

- факт порушення Кандидатом вимог закону встановлений рішенням суду;
- факт порушення Кандидатом прав людини встановлений рішенням суду;
- відповідно до рішення суду, саме дії Кандидата мали бути предметом розслідування у Кримінальному провадженні;
- розслідуванням у Кримінальному провадженні не встановлено у діях Кандидата ознак кримінального правопорушення;

- рішенням суду встановлено, що розслідування у Кримінальному провадженні не здійснювалося належним чином, обставини вчинення злочину, що підпадає під кваліфікацію ст. 376-1 не розслідувалися взагалі.

У Резолюції 2006/23 Економічної та Соціальної Ради ООН, визначені базові принципи, якими суддя має керуватися у своїй діяльності (далі - Бангалорські принципи діяльності судді). Зазначені принципи покладені в основу Кодексу суддівської етики. Бангалорські принципи діяльності судді встановлюють, що незалежність суддів є основним принципом побудови ефективної системи правосуддя. Тому суддя повинен обстоювати і зразково реалізовувати принцип незалежності судових органів в його індивідуальному та інституційному аспектах. Статтею 5 Кодексу суддівської етики визначено, що незалежність судді під час здійснення правосуддя є передумовою дії принципу верховенства права та невід'ємною складовою справедливого суду.

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що суддя у своїй діяльності щодо здійснення правосуддя є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання.

Допустивши втручання в автоматичну систему документообігу ВГСУ, Кандидат грубо порушив вимоги професійної етики.

1.2. Кандидат згадувався ЗМІ у контексті резонансних публічних конфліктів пов'язаних з його професійною діяльністю (Слизька риба: як Генпрокуратура випускає з рук ТОП-хабарників. Слідство. Інфо" <https://www.youtube.com/watch?v=rJsZDkCnu9o>). Конфлікт набув широкого розголосу та став предметом громадських розслідувань (<http://chesnosud.org/candidate/lvov-bogdan-yuriyovich/> додаток 6).

За повідомленнями засобів масової інформації, Кандидат здійснюючи повноваження Голови Вищого господарського суду, міг бути причетним до корупційного скандалу за участю члена ВРЮ. Як повідомляють журналісти, член ВРЮ обіцяв громадянину вирішити питання про забезпечення ухвалення *“потрібного”* рішення суддями апеляційної та касаційної інстанцій через Голову ВГСУ – Богдана Львова. У якості винагороди за таку *“допомогу”* з громадянина, за його словами, вимагали 500 тисяч доларів, з яких 200 тисяч доларів мали бути призначені Кандидату: *“за позитивне рішення Вищого господарського суду України”*. Зокрема, такі висновки зроблені на підставі матеріалів кримінального провадження № 42016000000002150, що викладені в ухвалі Печерського районного суду м. Києва у справі №757/56634/16-к від 18.11.2016 року. (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/62909323> додаток (7)). Також, відомо про те, що напередодні скандалу Павло Гречківський зустрічався з Богданом Львовом у робочому кабінеті судді. Така інформація спровокувала соціальне збурення та негативні публікації в ЗМІ щодо судової влади. Кандидат був зобов'язаний вжити усіх можливих заходів, для відновлення як власного авторитету судді, так і загалом авторитету судової влади. При

чому, такі заходи мали здійснюватися Кандидатом з достатньою мірою публічності. Проте, Громадській раді доброчесності не відомо, що Кандидат здійснював такі заходи. Відповідно до Бангалорських принципів діяльності судді, Кандидат повинен був дбати про те, щоб його поведінка була бездоганною з точки зору стороннього спостерігача, своїми діями і поведінкою підтримувати впевненість громадськості у чесності й невідкупності судових органів. Проте, зазначена інформація сприймається як така, що ставить під сумнів здатність Кандидата приймати незалежні і безсторонні рішення. Кандидат в очах розумного спостерігача, не виглядає вільним від будь-яких зв'язків, прихильності чи упередження.

3. Відповідно до оприлюдненої у ЗМІ інформації (*Нагородний фронт. Кому Аваков подарував 400 стволів/ <http://www.pravda.com.ua/articles/2017/01/13/7132304/> додаток 8*), Кандидат 03.07.2014 був нагороджений пістолетом ПМ, № ПР 3070-74, калібр 9 мм. Наявність цієї зброї у кандидата підтверджується інформацією з суддівського досьє. За даними журналістського розслідування, опублікованого в Інтернет-виданні «Українська правда» у 2014 р., нагородну зброю від Міністра внутрішніх справ отримали 8 суддів: Голова Київського апеляційного адміністративного суду, Голова Вищого адміністративного суду України, Голова Окружного адміністративного суду міста Києва, Заступник Голови Вищого господарського суду України, Голова Київського апеляційного господарського суду, Голова Харківського апеляційного господарського суду, Голова Господарського суду Харківської області та суддя Конституційного Суду України.

Відповідно до наказу Міністра оборони України № 206 від 27.03.2015 р. Кандидат *“за визначні заслуги в забезпеченні обороноздатності України, захист конституційних прав та свобод людини і громадянина, бездоганну багаторічну працю, зразкове виконання службового обов'язку та виявлені при цьому високий професіоналізм, честь і доблесть, був нагороджений вогнепальною зброєю, пістолетом АПС в комплекті з 20 патронами”* (https://cdn.fsbx.com/v/t59.2708-21/18282071_1680478095313174_852601598675779584_n.docx/%D0%BB%D1%8C%D0%B2%D0%BE%D0%B2.docx?oh=54d77d9da35df5baf2f7110f07af87f9&oe=591D53E8&dl=1 додаток 9).

Нагородження Кандидата відбулося напередодні набрання чинності закону, яким суддям заборонено приймати державні нагороди. На день видання наказу про нагородження Кандидата діяла така редакція ч.7. ст. 54 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» *“Суддя до виходу у відставку або на пенсію може бути нагороджений державними нагородами, а також будь-якими іншими нагородами, відзнаками, грамотами органів державної влади та органів місцевого самоврядування, окрім тих державних, або будь-яких інших нагород, відзнак, грамот, пов'язаних зі здійсненням ним правосуддя”*.

З формулювання в наказі підстав для нагородження видається, що нагородження відбулося саме через діяльність, пов'язану зі здійсненням Кандидатом правосуддя.

Громадська рада доброчесності також враховує висновок експертів Венеційської комісії, згідно з яким відповідні положення національного законодавства створювали для органів влади можливості «віддячити» потрібним суддям (п.40, 129 Висновку Венеційської комісії щодо Закону України «Про судоустрій і статус суддів» / [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2010\)026-e](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2010)026-e) додаток 10).

Тому, на думку Громадської ради доброчесності, сам факт нагородження окремих суддів зброєю породжує обґрунтовані сумніви щодо їх майбутньої неупередженості та політичної нейтральності. Ці сумніви посилюється з огляду на те, що нагородну зброю у семи з восьми випадків отримали судді, які займають адміністративні посади.

Оцінюючи ці обставини у сукупності, Громадська рада доброчесності вважає, що за таких обставин Кандидат не може сприйматися як вільний від будь-якого неналежного зв'язку, упередження або впливу в очах розумного спостерігача.

2. Щодо невідповідності Кандидата антикорупційним критеріям.

2.1. У деклараціях Кандидата про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру починаючи з 2015 року,

(https://declarations.com.ua/declaration/nacp_1f57a03b-03c4-4d99-ad31-7780a71c17f0

2015 рік, щорічна, уточнена

https://declarations.com.ua/declaration/nacp_d89d1cfb-32a3-48ce-9fbf-4952d65faa85

2015 рік (кандидат на посаду

https://declarations.com.ua/declaration/nacp_0cbd1b9a-ca01-4c13-a642-089cbc6b51b1

2016 рік щорічна

https://declarations.com.ua/declaration/nacp_3f6be230-748a-4f8a-af02-166dc9bfe50f

2016 щорічна, уточнена

https://declarations.com.ua/declaration/nacp_22949004-05f0-4f54-8a1b-2183e1365af6,

Кандидат вказує, що його дружина з 2008 року володіє квартирою у м. Києві, загальною площею 128,30 м², та автомобілем Lexus RX 350, 2008 року випуску. Проте, вартість на дату набуття вказаного майна Кандидату не відома.

У розділі цінне рухоме майно Кандидат вказує, що володіє двома годинниками Breguet Marine, та Vacheron Constantin Patrimony. Проте, Кандидату не відомо, ані дата набуття права власності на це цінне майно, ані їх вартість.

Відповідно до інформації з сайту подажу швейцарських годинників (<https://luxwatch.ua/catalog/breguet/marine/>), вартість хронометрів Breguet Marine та Vacheron Constantin Patrimony (<https://luxwatch.ua/catalog/vacheron-constantin/patrimony>) знаходиться в межах від 18 000 – до 53 000 доларів США за кожний годинник.

Громадська рада доброчесності вважає що, демонстративна непоінформованість Кандидата про власні економічні інтереси як приватної особи та про економічні інтереси членів своєї сім'ї, не відповідає пункту 4.7. Бангалоських принципів діяльності судді.

Відповідно до інформації, яка міститься в досьє Кандидата, сукупний дохід Кандидата за 2012-2016 роки склав 1 631 194 грн. Загальна сума сукупного доходу за 2013-2016 роки Кандидата складає 1 394 285,00 грн. У 2011 році Кандидат набув у власність новий автомобіль Toyota Land Cruiser 200, 2011 року випуску. Вартість автомобіля Кандидат декларує починаючи з 2015 року зазначаючи суму 728 190 грн.

Загальна сума сукупного доходу за 2013-2016 роки дружини Кандидата складає 346 899,00 грн. При загальній сумі сукупного доходу дружини Кандидата за 2015 рік у розмірі 87 083 грн., Кандидат декларує наявність у дружини суми коштів на рахунках у банках у розмірі 52756 грн., та готівкових коштів у розмірі 17 000 Євро.

Водночас, за цей час Кандидат здійснив близько 30-и закордонних поїздок та перебував за межами України щонайменше 186 днів сукупно.

З аналізу цієї інформації Громадська рада доброчесності робить висновок що витрати Кандидата та його сім'ї, як в цілому, з 2011р. по 2016 р. так і в окремо взятих періодах, очевидно не відповідають задекларованим доходам.

Крім того, з Інформаційних довідок з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна (додаток 11) Кандидат з 1994 року, на підставі свідоцтва про право на спадщину, спільно частково володів житловим будинком, загальною площею 79.9 кв.м, який знаходиться у м. Запоріжжя. У жовтні 2015 Кандидат подарував свою частку у праві власності на будинок. Проте, в Деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за 2013-2015 роки відомості про житловий будинок внесені не були.

2.2. Згідно з даними з Єдиного реєстру адвокатів України, дружина Кандидата має право на заняття адвокатською діяльністю з [1999 року](#). Проте, у декларації Кандидата родинних зв'язків за 2011-2015 роки, відсутня така інформація.

У декларації Кандидат додатково повідомляє, що не зважаючи на наявність права на заняття адвокатською діяльністю, його дружина адвокатською діяльністю не займається. Проте таке аргументація не спростовує того факту, що жінка є адвокатом і відповідно до ч. 2 ст. 61 закону України "Про судоустрій і статус суддів" входить до переліку осіб, які мають бути зазначені в декларації родинних зв'язків.

Відповідно, можливо зробити висновок, що Кандидат повідомив неповні відомості у декларації родинних зв'язків. На думку Громадської ради доброчесності, цей факт свідчить про допущення Кандидатом недоброчесної поведінки, яка до того ж має ознаки дисциплінарного проступку відповідно до ч. 6 ст. 61 Закону України “Про судоустрій і статус суддів”

Громадська рада доброчесності вважає, що кожен із наведених фактів є самостійною підставою для висновку, що кандидатура Львова Богдана Юрійовича не відповідає вимогам доброчесності та професійної етики.

Окрім відомостей, що покладені в основу цього Висновку, Громадська рада доброчесності направляє до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України інформацію, що стосується Кандидата, яка, у разі її підтвердження, може слугувати додатковою підставою для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

На звернення Громадської ради доброчесності до Департамента спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України (далі – ДСР ГПУ) надійшла інформація (додаток 12) про те, що слідчими ДСР ГПУ здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № 42013110000001050 за підозрою колишнього Голови Вищого господарського суду України (далі – ВГСУ) Татькова В.І., його колишнього заступника Ємельянова А.С. (нині суддя ВГСУ) та колишнього головного спеціаліста канцелярії (на правах відділу) управління документального забезпечення ВГСУ Катасонової Є.Б. у вчиненні злочинів проти правосуддя – втручання в діяльність судових органів та незаконне втручання в роботу автоматизованої системи документообігу суду, тобто у вчиненні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 376, ч. 2 ст. 376-1 КК України (далі - Кримінальне провадження). Кримінальне провадження розпочато за фактом здійснення вищими посадовими особами ВГСУ систематичних втручань в автоматизовану систему документообігу суду (далі – АСДОС). У процесі досудового розслідування були встановлені факти здійснення тиску на суддів ВГСУ, систематичного втручання у діяльність суддів та процес здійснення правосуддя. При чому таке втручання здійснювалося організаторами злочину у винятково цинічний та зухвалий спосіб - шляхом підкорення собі органу суддівського самоврядування. Саме рішеннями зборів судів ВГСУ було впроваджено 45 спеціалізацій суддів. При цьому значна кількість спеціалізацій мала штучний характер та фактично дублювалися, а у 23 спеціалізаціях було визначено лише одного суддю ВГСУ, що дало можливість організаторам злочину здійснювати контроль за розподілом окремих судових справ (заяв) між суддями та призначати конкретного суддю до розгляду визначеної ними справи (заяви).

Приймаючи такі рішення, судді ВГСУ, учасники зборів, свідомо йшли на порушення основних принципів роботи автоматизованої системи документообігу суду щодо

об'єктивності, вирогідності (випадковості) розподілу справ, черговості та рівної кількості справ для кожного судді. Навіть не будучи фактичними бенефіціарами такого “розподілу”, судді, які з 2011 р. голосували на зборах судів ВГСУ за затвердження штучних спеціалізацій, персональних спеціалізацій для окремих суддів або надавали право Голові ВГСУ самостійно, в обхід автоматизованої системи розподілу, призначати суддів, фактично створили ідеальні умови (надали засіб) для вчинення злочину. Відповідно до ст. 27 КК України мають кваліфікуватися як співучасть у злочині.

Громадською радою доброчесності було направлено 20.02.2017 року лист до ВГСУ, в тому числі з метою з'ясування обставин організації та проведення зборів судів ВГСУ. 04.04.2017 року ВГСУ надав відповідь (додаток 13) та копії рішень зборів суддів в період з 2010 по 2013 роки.

У своєму листі заступник голови ВГСУ повідомляє що *“у керівництва ВГСУ відсутня будь – яка інформація стосовно звернень суддів з повідомленнями про втручання у їхню діяльність щодо здійснення правосуддя до органів суддівського самоврядування та органів суддівського самоврядування та органів правопорядку.”*

Проаналізувавши надані ВГСУ документи (загалом з додатками на 140 аркушах) Громадська рада доброчесності встановила, що в зазначений період, протягом трьох років, було проведено 30 засідань зборів суддів. І на жодному засіданні, з жодного питання або пропозиції колишнього керівництва суду, щодо визначення спеціалізацій суддів, організації розподілу справ між судьями, жодний суддя ВГСУ не проголосував проти, або хоча б утримався.

Досудовим розслідуванням на цей час встановлено 10546 випадків розподілу справ (заяв) на одного суддю Вищого господарського суду України (безальтернативно) у так званих «тотожних» спеціалізаціях та 10816 випадків внесення до автоматизованої системи документообігу Вищого господарського суду України недостовірних відомостей щодо можливості участі судді в автоматизованому розподілі справи (касаційної скарги).

На цей час у кримінальному провадженні як свідків допитали 30 суддів Вищого господарського суду України. Усі ці судді формально дають показання та відповідають на запитання слідчого. Водночас при явних ознаках неправомірності дій під час розподілу справ (касаційних скарг) між судьями Вищого господарського суду України вони не надають викривальні показання щодо осіб, причетних до указаних протиправних дій, чим не сприяють розкриттю злочинів, повному, всебічному та об'єктивному з'ясуванню всіх обставин провадження.

Неухильно слідуючи принципу презумпції невинуватості, Рада не робить стверджувальних висновків про причетність Кандидата до зазначених злочинів, що розслідуються. Проте наявна інформація з Кримінального провадження дає обґрунтовані підстави вважати, що ним встановлені факти тривалого існування в Вищому господарському суді України

негативної неформальної практики щодо організації розподілу справ. Така практика мала можливість утвердитися в Вищому господарському суді України лише за активної чи мовчазної згоди з нею суддів цього суду з нехтуванням принципу незалежності судді.

Призначення будь-якої особи на посаду судді має відбуватися з урахуванням її минулої професійної діяльності та того, як вплине перебування цієї людини на посаді судді під кутом зору необхідності підвищення рівня суспільної довіри до суду.

Незалежність судів є основним принципом побудови ефективної системи правосуддя. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що суддя у своїй діяльності щодо здійснення правосуддя є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання.

Статтею 5 Кодексу суддівської етики визначено, що незалежність судді під час здійснення правосуддя є передумовою дії принципу верховенства права та невід'ємною складовою справедливого суду.

Наявна у Громадській раді доброчесності інформація з Кримінального провадження дає обґрунтовані підстави вважати, що ним встановлені факти тривалого існування в Вищому господарському суді України негативної неформальної практики щодо організації розподілу справ. Така практика мала можливість утвердитися в Вищому господарському суді України лише за активної чи мовчазної згоди з нею суддів цього суду з нехтуванням принципу незалежності судді. Громадська рада доброчесності не стверджує про причетність Кандидата до зазначених злочинів, щодо яких ведеться розслідування. Кандидат не віднесений слідством до групи суддів Вищого господарського суду України, на яких здійснювався розподіл справ з порушенням порядку встановленого законом. Однак призначення будь-якої особи на посаду судді має відбуватися з урахуванням її минулої професійної діяльності та того, як впливатиме перебування цієї людини на посаді судді на рівень суспільної довіри до суду.

Незалежність судів є основним принципом побудови ефективної системи правосуддя. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що суддя у своїй діяльності щодо здійснення правосуддя є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання. Статтею 5 Кодексу суддівської етики визначено, що незалежність судді під час здійснення правосуддя є передумовою дії принципу верховенства права та невід'ємною складовою справедливого суду. Тож суддя повинен обстоювати і зразково реалізовувати принцип незалежності судових органів в його індивідуальному та інституційному аспектах. Масовий характер порушення (досудовим розслідуванням на цей час встановлено понад 21 тисячу випадків втручання у роботу АСДОС) переконує у тому, що Кандидату було відомо про існуючу практику. Водночас Громадська рада доброчесності не виявила будь-якої інформації, що Кандидат вчиняв активні дії з метою недопущення чи припинення системного незаконного впливу на процеси розподілу справ, хоча це було б тією поведінкою, яка б відповідала етичним стандартам. З матеріалів кримінального

провадження видно, що навіть зараз, після відсторонення осіб, які підозрюються в організації злочину, від адміністративних посад у Вищому господарському суді України, Кандидат фактично не співпрацював зі слідством. Будь-якої інформації, яка б сприяла вставленню обставин злочину у кримінальному провадженні, не надав.

Наведені факти свідчать, що Кандидат протягом тривалого часу не лише не вчиняв активних дій з метою припинення системного незаконного впливу на процеси розподілу справ, але й, щонайменше, пасивно сприяв цим процесам. А коли ці факти було викрито, не вживає активних дій з метою сприяння ефективному розслідуванню цих справ. Це свідчить про порушення Кандидатом основоположних засад принципу незалежності судді.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки:

1. Копія звернення депутата Верховної Ради України Осуховського О.І.
2. Скарга на дії Кандидата
3. Розпорядження Голови ВГСУ від 03.12.2014
4. Постанова Верховного Суду України від 30 березня 2016 року у справі №3-23гс 16/13/16.
5. Ухвала Печерського районного суду міста Києва у справі 754/43260/16-к від 30.10.2016
6. Копія публікації з сайту електронного ЗМІ.
7. Ухвала Печерського районного суду м. Києва у справі № 757/56634/16-к від 18.11.2016 року
8. Копія публікації з сайту електронного ЗМІ.
9. Копія Витягу з Наказу Міністра оборони України.
10. Копія Висновку Венеційської комісії щодо Закону України «Про судоустрій і статус суддів».
11. Копія Інформаційних довідко з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно.
12. Копія листа Генеральної прокуратури України
13. Копія листа Вищого господарського суду України від 04.04.2017.

**Координатор
Громадської ради доброчесності**